

цитѣ и да седни върхъ нея. А се наричаше он-
698 зи посланикъ Акуфъ. И като се очуди Акуфъ
за Александровата свѣтлосъ и великомудрие, та
го попита какво желаше да сторятъ, тъй щото
да станатъ приятели помежду си. Александръ
обаче, рече тъй: „Тѣбъ да турятъ управителъ
на тѣхъ, а на насъ да пратятъ сто отъ най до-
бритѣ мъжие.“ И като се насмѣя Акуфъ рече
тъй: „Но по-добрѣ ще управлявамъ, о царю,
ако Ви пратя най лошитѣ отъ колкото най-добритѣ.

§ 59. А колкото за Таксила казваха че бѣ-
ше мудъръ челоувѣкъ, и притяжаваше въ Индия
една земя, която бѣше много плодородна, а бѣ-
ше не по-малка отъ Египетъ. Това лице като
отиде при Александра и се поздрави приятелски
му рече тъй: А какво значение има воюванието
по-между ни, когато не дохождашь та да ни от-
махнишь водата, и нуждата храна, за които му-
дри хора воюватъ? А колкото за другитѣ нѣща
т. е. като пари и имание, ако имамъ повече на
драга воля ще Ви ги дамъ, но, ако имамъ по-
малко, не се отказвамъ ако ми дадешъ и ще ви
бжда крайно благодаренъ.“ Възблагодари се, твър-
дѣ много Александръ за това и като му даде
десницата си рече тъй; „Мислишь ли че съ та-
киви луми, и съ такъво дружелюбие и безъ никое
сражение, че сте mine нашето сношение? Нищо
не си спечалилъ съ това. Ще се подвизavamъ
прогивъ тѣбъ, и ще тя воювамъ съ дарове, тъй
щото да не ме бунтувашъ съ хрисимостъта ти.“